

Llegim (PI 4)(ALDC, IX, 2020. *Llegim* [PI 4])

(Prèviament a aquest comentari s'ha de consultar el que diem al mapa 1378.)

La quarta persona del present d'indicatiu del llat. vg. era LEGIMUS que, sense increment incoatiu, com la cinquena persona (*llegiu*), i a través de la palatalització de *L-* > [ʎ]- (com LŎCU > *lloc*), va desembocar en *llegim*, forma arrizotònica universal en cat. que s'ha ramificat en diverses variants: *lle[jʃ]im* 131, amb segregació de iod, *lle[z]im* 95, 149, amb dissimilació de palatals, *lle[dʒ]im*, amb africació, *lle[tʃ]im*, amb ensordiment; *lle[tʃ]iguem* 106 és una mostra

de l'ús del present de subjuntiu amb valor de present d'indicatiu; *lle[je]m* 100 és un cas de continuïtat d'àrea lingüística arag.

Així com en altres persones i temps es feia evident una articulació en *e* tònica del cat. or. (per ex., *llegeix/llegei*) enfront de *i* del cat. occ. (per ex., *llegix, llitx*), en aquest cas només la franja de l'oest, el val., mall., maonès (72) i alg. manifesten un so africacat (*lle[dʒ]im/lle[tʃ]im*).

Llegim (model *servim*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

